



Arrest

nr. 59 305 van 5 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X en X *alias* X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat H. CAMERLYNCK en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn België binnengekomen op 27 september 1996 en dienden een asielaanvraag in op 30 september 1996.

Op 7 oktober 1996 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 maart 1997 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek naar beide asielaanvragen van verzoekers nodig is. Op 29 oktober 1997 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 21 september 1999 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen het beroep ontvankelijk doch ongegrond en weigert derhalve zowel aan verzoeker als aan verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest van de Raad van State van 3 oktober 2002 met nummer 110 971 wordt de afstand

van het geding vastgesteld. Bij arrest van de Raad van State van 7 november 2002 met nummer 112 372 wordt het arrest van de Raad van State van 3 oktober 2002 met nummer 110 971 ingetrokken, daar het vaststellen van de afstand van het geding zijn oorzaak vindt in een vergissing. Bij arrest van de Raad van State van 23 april 2003 met nummer 118 549 worden de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie van 21 september 1999 vernietigd. Bij beslissing van 14 juli 2004 bewilligt de Vaste Beroepscommissie in de afstand van het geding.

Op 19 november 1999 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 11 maart 2002 worden verzoekers gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in België.

Op 2 mei 2007 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot vestiging in.

Op 23 februari 2009 worden verzoekers in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 27 mei 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zowel aan verzoeker als aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 21 september bij arrest nr. 48 370 beide bevelen om het grondgebied te verlaten vernietigt.

Op 3 november 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker uit te reiken. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, D.V. attaché genomen op 03.11.2010 wordt aan de genaamde H., A. H. S. H. geboren te (...) van Jordaanse nationaliteit, gekend onder zijn alias A. J., A., geboren te (...) van nationaliteit Irak, het bevel gegeven om uiterlijk op 13 jan 2011 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Art 18 §2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van art 14 ..., niet meer het recht heeft er te verblijven... als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen.

Op 30.09.1996 diende de betrokkene samen met zijn echtgenote een asielaanvraag in als Irakees. Hij verklaarde uit Irak te zijn gevlucht omdat hij lid geworden was van een verboden oppositiebeweging en daarom gezocht werd. Zijn asielaanvraag werd onontvankelijk gezet door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 07.10.1996.

Aanvankelijk bevond het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) de aanvraag ontvankelijk maar besloot de familie niet te erkennen op 29.10.1997. De familie ging in beroep bij de Vaste Beroepscommissie (VBC). Op 21.09.1999 werden ze niet erkend als vluchteling door de VBC. Op 03.12.1999 werd tegen de beslissing van de VBC een beroep ingediend bij de Raad van State. De beslissing van de VBC werd vernietigd bij arrest van de Raad van State op 23.04.2003. Pas op 14.07.2004 werd de asielprocedure bij de VBC afgesloten.

Op 19.11.99 werd voor de hele familie een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf ingediend op basis van het toenmalige artikel 9,3 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd gestoeld op de volgende elementen: lange nog lopende asielprocedure, integratie onmogelijkheid tot terugkeer naar Irak, onmogelijkheid om een aanvraag in het kader van het toenmalige artikel 9,2° in te dienen bij de Belgische diplomatieke post verantwoordelijk voor Irak (met name in Jordanië) omdat ze geen paspoorten hadden.

Deze aanvraag werd omgezet naar een verzoek in de zin van de wet van 22.12.1999 en werd behandeld door de regularisatie-commissie op basis van art 2,1° van deze wet (lange asielprocedure). De

regularisatiecommissie gaf een gunstig advies op basis van art 2,1 van de wet van 22.12.1999 en de Minister van Binnenlandse zaken nam dit advies over op 11.03.2002.

De Minister heeft met andere woorden geacht dat de asielprocedure van de familie te lang geduurd heeft en heeft hen -uitsluitend om die reden- een verblijfsrecht toegekend. Dat hij deze beslissing nam niettegenstaande op dat moment de vastgelegde minimumduur op negen dagen na niet bereikt was, is in overeenstemming met de appreciatiebevoegheid waarover de Minister in het kader van de wet van 22.12.1999 beschikte. Overigens, gezien de eindbeslissing in de asielaanvraag van de familie dateert van 14.07.2004 heeft de uiteindelijke duur van de asielprocedure de drie jaar inderdaad overschreden.

Zij werden in het bezit gesteld van een BIVR voor onbeperkte duur op 02.05.02. Op 03.11.07 verkreeg mijnheer een identiteitskaart voor vreemdelingen, omgezet naar een C kaart op 23.02.09.

Op 15.03.2010 ontvangt de DVZ van de bevolkingsdienst van de stad Kortrijk kopieën van documenten die de betrokkene daar heeft voorgelegd. Het betreft een Jordaans paspoort (met nummer ...) op naam H., A. H. S. H. geboren op (...), Jordaanse nationaliteit; een Jordaanse geboorteakte en een Jordaanse huwelijksakte. Deze stukken werden ook voorgelegd voor zijn echtgenote wiens werkelijke identiteit blijkt te zijn H., H. S. S. H. geboren op (...), Jordaanse onderdane. Voor de twee oudste kinderen werden geboorteaktes voorgelegd waaruit blijkt dat hun identiteit en nationaliteit eveneens veranderen.

Hieruit volgt dat de betrokkene en zijn echtgenote onder een valse identiteit, valse nationaliteit en met een asielrelaas dat ten onrechte gebaseerd was op de slechte situatie in Irak asiel hebben aangevraagd in België. De betrokkene noch zijn echtgenote heeft tijdens zijn asielprocedure deze valse gegevens laten corrigeren, wat inhoudt dat alle asielinstanties misleid werden door deze valse asielaanvraag. Door hun oneerlijke verklaringen en door het achterhouden van hun Jordaanse documenten hebben zij de duur van de asielprocedure zelf in stand gehouden. Uit het advies van het CGVS (dd 26.05.2010 ref 96/16513) blijkt "...Het CGVS had sneller een beslissing kunnen nemen indien de betrokken personen onmiddellijk de waarheid met betrekking tot hun identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld hadden. Indien de Commissaris Generaal eerder in het bezit was gesteld van deze gegevens die nu ter kennis werden gebracht dan zou er onmiddellijk een beslissing inzake de asielaanvraag zijn genomen in de ontvankelijkheidsfase...". Logischerwijs kunnen ze zich dus bezwaarlijk op duur van de de asielprocedure beroepen als voldoende grond voor regularisatie. Ook de andere elementen die in het oorspronkelijke regularisatieverzoek opgenomen komen te vervallen. Immers de integratie in het Rijk en daaruit volgende scolariteit en tewerkstelling is een rechtsreeks gevolg van de frauduleuze asielaanvraag. De onmogelijkheid om terug te keren naar Irak wegens de slechte situatie aldaar gaat niet op voor de familie gezien zij van Jordanië zijn, evenals het zinledige argument dat zij zich niet tot de Belgische vertegenwoordiging in Jordanië konden richten.

Uit bovenstaande volgt dat de betrokkene documenten heeft achtergehouden voor de Belgische overheid, valse verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit, nationaliteit en reden van vlucht naar België en dat dit alles beslissend was voor het verwerven van een machtiging tot onbeperkt verblijf en later de machtiging tot vestiging in België. Deze verklaringen waren immers bepalend voor het verloop en de duur van de asielprocedure. En de duur van de asielprocedure is de enige reden waarom de Minister van Binnenlandse zaken een verblijfsrecht aan de betrokkene heeft toegekend. Als een gevolg van het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Eveneens op 3 november 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster uit te reiken. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, D. V. attaché

genomen op 03.11.2010 wordt aan de genaamde H., H. S. S. H. geboren te (...) onderdaan van Jordanië gekend onder haar alias A. J., J., geboren te (...), van nationaliteit Irak. Evenals haar minderjarige kinderen A. J., R. geboren te (...) onderdaan van Jordanië (alias onderdaan van Irak); A. J. S. geboren te (...) onderdaan van Jordanië (alias onderdaan van Irak); H., N. geboren te (...) onderdaan van Jordanië (alias A. J., M. geboren te (...)) onderdaan van Irak; H., M. geboren te (...) onderdaan van Jordanië (alias A. J., O. geboren te (...)) onderdaan van Irak het bevel gegeven om uiterlijk op 13 jan 2011 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Art 18 §2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van art 14 ..., niet meer het recht heeft er te verblijven... als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen.

Op 30.09.1996 diende de betrokkene samen met haar echtgenoot een asielaanvraag in als Irakese. Zij verklaarde uit Irak te zijn gevlucht omdat haar man lid geworden was van een verboden oppositiebeweging en daarom gezocht werd. Haar asielaanvraag werd onontvankelijk gezet door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 07.10.1996. Aanvankelijk bevond het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen de aanvraag onvankelijk maar besloot de familie niet te erkennen op 29.10.1997. De familie ging in beroep bij de Vast Beroepscommissie. Op 21.09.1999 werden ze niet erkend als vluchteling door de VBC. Op 03.12.1999 werd tegen de beslissing van de VBC een beroep ingediend bij de Raad van State. De beslissing van de VBC werd vernietigd bij arrest van de Raad van State op 23.04.03. Pas op 14.07.04 werd de asielprocedure bij de VBC afgesloten.

Op 19.11.99 werd voor de hele familie een aanvraag tot machtiging tot verlopig verblijf ingediend op basis van het toenmalige artikel 9,3 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd gestoeld op de volgende elementen: lange nog lopende asielprocedure, integratie onmogelijkheid tot terugkeer naar Irak, onmogelijkheid om een aanvraag in het kader van het toenmalige artikel 9,2° in te dienen bij de Belgische diplomatieke post verantwoordelijk voor Irak (met name in Jordanië) omdat ze geen paspoorten hadden.

Deze aanvraag werd omgezet naar een verzoek in de zin van de wet van 22.12.1999 en werd behandeld door de regularisatie-commissie op basis van art 2,1° van deze wet (langdurige asielprocedure). De regularisatiecommissie gaf een gunstig advies op basis van art 2,1° van de wet van 22.12.1999 en de minister nam dit advies over op 11.03.2002.

De Minister heeft met andere woorden geacht dat de asielprocedure van de familie te lang geduurd heeft en heeft hen -uitsluitend om die reden- een verblijfsrecht toegekend. Dat hij deze beslissing nam niettegenstaande op dat moment de vastgelegde minimumduur op negen dagen na niet bereikt was, is in overeenstemming met de appreciatiebevoegdheid waarover de Minister in het kader van de wet van 22.12.1999 beschikte. Overigens, gezien de eindbeslissing in de asielaanvraag van de familie dateert van 14.07.04 heeft de uiteindelijke duur van de asielprocedure de drie jaar inderdaad overschreden.

Zij werden in het bezit gesteld van een BIVR voor onbepaalde duur op 02.05.02. Op 03.11.07 verkreeg mevrouw een identiteitskaart voor vreemdelingen, omgezet naar een C kaart op 23.02.09.

Op 15 03 2010 ontvangt de DVZ van de bevolkingsdienst van de stad Kortrijk kopieën van documenten die de betrokkene daar heeft voorgelegd. Het betreft een Jordaans paspoort (met nummer D530110) op naam H., H. S. S. H. geboren op 1975 te Irbid, Jordaans nationaliteit; een Jordaans geboorteakte en een Jordaans huwelijksakte. Deze stukken werden ook voorgelegd voor haar echtgenoot wiens werkelijke identiteit blijkt te zijn H., A. H. S. H. geboren op 1962 te Jeflek, Jordaans onderdaan. Voor de twee oudste kinderen werden geboorteaktes voorgelegd waaruit blijkt dat A.J., M. en werkelijkheid H. N. is (geboren te Irbid op 04.11.1993 onderdaan van Jordanië) en A.J., O. is werkelijkheid H., M. is, geboren te Irbid op 30.03.1995 onderdaan van Jordanië. Voor de kinderen geboren in België werden geboorteaktes opgemaakt met een foute familienaam. Ook zij hebben een foute nationaliteit.

Uit de voorgelegde documenten volgt dat de betrokkene en haar echtgenoot onder een valse identiteit, valse nationaliteit en met een asielrelaas dat ten onrechte gebaseerd was op de slechte situatie in Irak asiel hebben aangevraagd in België. De betrokkene noch haar echtgenoot heeft tijdens haar asielprocedure deze valse gegevens laten corrigeren, wat inhoudt dat alle asielinstanties misleid werden door deze valse asielaanvraag. Door hun oneerlijke verklaringen en door het achterhouden van hun Jordaans documenten hebben zij de lange duur van de asielprocedure zelf in stand gehouden. Uit het advies van het CGVS (dd 26.05.2010 ref 96/16513) blijkt "...Het CGVS had sneller een beslissing kunnen nemen indien de betrokken personen onmiddellijk de waarheid met betrekking tot hun identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld hadden. Indien de Commissaris Generaal eerder in het bezit was gesteld van deze gegevens die nu ter kennis werden gebracht...dan zou er onmiddellijk een beslissing inzake de asielaanvraag zijn genomen in de ontvankelijkheidsfase....". Logischerwijs

kunnen ze zich dus bezwaarlijk op deze lange asielprocedure beroepen als voldoende grond voor regularisatie. Ook de andere elementen die in het oorspronkelijke regularisatieverzoek opgenomen komen te vervallen. Immers de integratie in het Rijk en daaruit volgende scolariteit en tewerkstelling is een rechtstreeks gevolg van de frauduleuze asielaanvraag. De onmogelijkheid om terug te keren naar Irak wegens de slechte situatie aldaar gaat niet op voor de familie gezien zijn van Jordanië zijn, net als het zinledige argument dat ze zich niet tot de Belgische vertegenwoordiging in Jordanië konden richten. Uit bovenstaande volgt dat de betrokkene documenten heeft achtergehouden voor de Belgische overheid, valse verklaringen heeft afgelegd over haar identiteit, nationaliteit en reden van vlucht naar België en dat dit alles beslissend was voor het verwerven van een machtiging tot onbeperkt verblijf en later de machtiging tot vestiging in België. Deze verklaringen waren immers bepalend voor het verloop en de duur van de asielprocedure. De duur van de asielprocedure is de enige reden waarom de Minister van Binnenlandse zaken een verblijfsrecht aan de betrokkene heeft toegekend. Als een gevolg van het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* wordt het verblijfsrecht van de betrokkene en haar minderjarige kinderen ingetrokken.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers zetten het eerste onderdeel van hun middel als volgt uiteen:

"1. Bij beslissingen dd. 27 mei 2010 was er aan verzoekers het bevel gegeven geworden om het land te verlaten. Deze beslissingen zijn door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 48.370 van 21 september 2010 (stuk 6) vernietigd geworden.

Uiteraard kan het niet dat er ongeveer zes maanden later nogmaals een beslissing genomen wordt waarbij er een bevel gegeven wordt om het land te verlaten, gebaseerd op eenzelfde motivatie. De motivatie van de thans bestreden beslissingen is vrijwel letterlijk identiek aan de motivatie van de beslissingen dd. 27 mei 2010, er zijn slechts enkele lijntjes aan toegevoegd.

Het rechtsprincipe 'non bis in idem' verzet zich ertegen dat er, nadat een beslissing vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, opnieuw een identieke beslissing genomen wordt. Indien verweerder zich niet kon verzoeken met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 21 september 2010, kwam het hem toe een cassatieberoep voor de Raad van State in te stellen, doch niet zes maanden later een identieke beslissing te nemen. De beslissingen dd. 3 november 2010 dienen vernietigd te worden."

2.2. In de nota met opmerkingen citeert verweerder vooreerst uit het arrest nr. 48 370 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarna verweerder erop wijst dat in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, de bestreden beslissingen die voorliggen niet dezelfde motivering bevatten als de beslissingen van 27 mei 2010.

"De bestreden beslissing voorziet immers het volgende in haar motivering:

'(...) De Minister heeft met andere woorden geacht dat de asielprocedure van de familie te lang geduurd heeft en heeft hen uitsluitend om die reden een verblijfsrecht toegekend. Dat hij deze beslissing nam niettegenstaande op dat moment de vastgelegde minimumduur op negen dagen na niet bereikt was, is in overeenstemming met de appreciatiebevoegdheid waarover de Minister in het kader van de wet van 22 december 1999 beschikte. Overigens, gezien de eindbeslissing in de asielaanvraag van de familie dateert van 14 juli 2004 heeft de uiteindelijke duur van de asielprocedure de drie jaar inderdaad overschreden. (...)'

Op die manier zet de beslissing op duidelijke wijze de redenen uiteen op basis waarvan ze genomen wordt en komt de beslissing derhalve tegemoet aan het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Immers uit bovenstaande motivering blijkt wel degelijk dat de door verwerende partij omschreven 'lange asielprocedure' in casu aan de basis ligt van het toekennen van de machtiging tot verblijf zodat werd aangetoond dat de valse identiteit en nationaliteit elementen waren die maakten dat de asielprocedure zo lang heeft geduurd dat op deze basis de machtiging tot verblijf is verkregen."

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat door het arrest nr. 48 370 van 21 september 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vernietigde beslissingen geacht worden nooit te zijn genomen. Het bestuursorgaan waarvan het besluit teniet werd gedaan, is in bepaalde gevallen verplicht opnieuw te beslissen, in andere gevallen niet. Er bestaat geen verplichting tot het nemen van een nieuwe beslissing wanneer het tot de discretionaire bevoegdheid van de administratieve overheid behoort te oordelen of een beslissing al dan niet wordt genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDEN LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, nr. 1030).

In casu is het bestuur niet verplicht opnieuw te beslissen, nu artikel 18, § 2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, het volgende bepaalt: “*de minister of zijn gemachtigde kan beslissing dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen (...) niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als (...)*”, zodat het tot de discretionaire bevoegdheid behoort van de staatssecretaris of zijn gemachtigde te besluiten of *in casu* nieuwe beslissingen moeten worden genomen. In de mate verzoekers van mening zouden zijn dat verweerder geen nieuwe beslissingen kon nemen, dient de Raad aldus te verwijzen naar de bespreking hierboven.

2.4. Waar het bestuur ervoor opteert een nieuwe beslissing te nemen is het evenwel verplicht rekening te houden met het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest. Dit houdt in dat de uitspraak als waarheid geldt en dat het beslechte rechtspunt niet opnieuw in vraag mag worden gesteld. Het gezag van gewijsde moet mede beoordeeld worden in functie van de motivering die tot de in het dispositief opgenomen beslissing heeft geleid en die er onafscheidbaar mee is verbonden. Wil men derhalve het gezag van gewijsde volledig respecteren, dient niet enkel rekening te worden gehouden met het beschikkend gedeelte van het arrest maar ook met de overwegingen die er de noodzakelijke en onlosmakelijke ondersteuning voor vormen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDEN LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, nr. 1030).

2.5. Een nieuwe beslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die wel deugen. Deze nieuwe motieven en elementen kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ze kunnen ook worden ontleend aan een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien (cf. LUST, J., “De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State”, in OPDEBEEK, I., (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; DE SOMERE, P., *L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge*, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5). *In casu* luidde de vernietigingsgrond van het arrest nr. 48 370 van 21 september 2010 van de Raad een schending van het redelijkheidsbeginsel. Aan de overwegingen van het vernietigingsarrest aangaande de toekenning van de verblijfsmachtiging aan verzoekers komt gezag van gewijsde toe.

De motieven van het vernietigingsarrest nr. 48 370 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luiden als volgt:

“Waar de verwerende partij het gebruik van een onjuiste identiteit en nationaliteit doorslaggevend acht omdat door deze elementen te gebruiken verzoekers zich in een “lange asielpcedure” bevonden en verwijst naar een advies van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan deze redenering in casu niet gevolgd worden.

(...)

De verwerende partij laat na de relevantie van dit advies aan te tonen nu uit het voorgaande blijkt dat de asielpcedure niet de duur van drie jaren had bereikt op het ogenblik van het toekennen van de machtiging tot verblijf.

Het komt de Raad voor dat enkel de materiële misslag die de gevoerde asielpcedure verkeerdelijk omschrijft als zijnde van een duur van drie jaren, door de verwerende partij omschreven als de “lange asielpcedure”, in casu aan de basis ligt van het toekennen van de machtiging tot verblijf zodat geenszins wordt aangetoond dat de valse identiteit en nationaliteit elementen waren die maakten dat de asielpcedure zo lang heeft geduurd dat op deze basis de machtiging tot verblijf is verkregen. In casu kende de asielpcedure op het ogenblik van het geven van de machtiging tot onbeperkt verblijf geen lange duur en had deze procedure de termijn van drie jaren niet bereikt.

Derhalve is het kennelijk onredelijk te stellen dat de valse verklaringen van verzoekers omtrent hun identiteit en nationaliteit en de hieruit volgende “lange asielpcedure” beslissend waren voor het verwerven van een machtiging tot onbeperkt verblijf en later de machtiging tot vestiging.”

Verweerder heeft tegen het voormeld vernietigingsarrest geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, zodat het vernietigingsarrest definitief is.

Verweerder voert in zijn nota aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet identiek zijn aan de motieven van de vernietigde bevelen van 27 mei 2010. Zowel verzoeker als verweerder merken op dat er enkele zinnen aan de motivering werden toegevoegd, met name:

“Op 03.12.1999 werd tegen de beslissing van de VBC een beroep ingediend bij de Raad van State. De beslissing van de VBC werd vernietigd bij arrest van de Raad van State op 23.04.03. Pas op 14.07.04 werd de asielprocedure bij de VBC afgesloten” en

“De Minister heeft met andere woorden geacht dat de asielprocedure van de familie te lang geduurd heeft en heeft hen -uitsluitend om die reden- een verblijfsrecht toegekend. Dat hij deze beslissing nam niettegenstaande op dat moment de vastgelegde minimumduur op negen dagen na niet bereikt was, is in overeenstemming met de appreciatiebevoegdheid waarover de Minister in het kader van de wet van 22.12.1999 beschikte. Overigens, gezien de eindbeslissing in de asielaanvraag van de familie dateert van 14.07.04 heeft de uiteindelijke duur van de asielprocedure de drie jaar inderdaad overschreden.”

en tenslotte

“Deze verklaringen waren immers bepalend voor het verloop en de duur van de asielprocedure. De duur van de asielprocedure is de enige reden waarom de Minister van Binnenlandse zaken een verblijfsrecht aan de betrokkene heeft toegekend”.

Waar verweerder in de bestreden beslissingen, zowel als in de nota met opmerkingen uitdrukkelijk stelt dat wel degelijk de ‘lange asielprocedure’ aan de basis lag van het toekennen van een machtiging tot verblijf en dat het gebruik van een valse identiteit en nationaliteit de reden is van de lange duur van hun asielprocedure, miskent hij het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest. De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben gezag van gewijsde. Hieruit volgt voor het bestuur de verplichting om zich te onthouden van elke handeling die niet in overeenstemming is met het beschikkend gedeelte van het arrest en met de motieven die dit schragen. De Raad herhaalt dat het gezag van gewijsde inhoudt dat de uitspraak als waarheid geldt en dat het beslechte rechtspunt niet opnieuw in vraag mag worden gesteld. Zelfs indien de ‘lange asielprocedure’ aan de basis lag van het toekennen van een machtiging tot verblijf, dan is het met het gezag van gewijsde onverenigbaar om, in rechte met dat feit en de gevolgen die er eventueel aan gehecht zijn, rekening te houden. Verzoekers voeren aldus in het verzoekschrift terecht aan dat verweerder onwettig handelt door het nemen van de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 48 370 van 21 september 2010 wordt miskend.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2010 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN